

הנדוניה

אגדה יפנית

באי-רצון אמר לו החכם "שמעתי כי ישנם יצורים
עילאיים, פיות, ביער במבוק הגדול. נסה לבקר
שם. אבל תשגיח היטב עם מי אתה עושה
עסקאות."

לוקו טשימה לא חשב הרבה. הוא יצא ישר ליער
הבמבוק. שם ראה ציפור כחולה ואמר לה "אני
מחפש פייה שיכולה למלא את משאלתי."
"תצטרך לחכות" ענתה הציפור הכחולה "הפייה
נמצאת רחוק מכאן."

"אני לא יכול לחכות. הבעיה שלי דחופה מדי. מי
עוד יכול לעזור לי?"

"ישנו הנחש הרשע" אמרה הציפור "אך אינני
מייעצת לך לפגוש את זה. עדיף שתחכה לפייה."
באותו הרגע הופיע נחש ירוק, ארוך, דק, מכוּער.
הוא גלש מעץ ולחש "רצית לראות אותי?"

"ברח, לוקו טשימה, ברח מהשד הזה" קראו כל
החיות שביער במבוק. אך שום דבר לא עזר. לוקו
טשימה נשאר ביער ועשה הסכם עם הנחש. הוא
הסכים לשרת אותו כל חייו. תמורת זאת

לוקו טשימה, איכר עני, ניסה להציג את עצמו
כאיש עשיר. הוא לא היה נדיב ולא הוציא כסף
רב אך טען תמיד שזה כי הוא חוסך כסף עבור
נדוניות של שתי בנותיו.

השנים עברו והגיעה זמן לשתי הבנות שלו, ניודה
הבכורה ומסומי הצעירה, למצוא חתנים. לוקו
טשימה חשב "אם לא אציג נדוניות מכובדות,
אאבד את כל הכבוד. והוא הלך לחפש עצה אצל
חכם הכפר.

"תודה פשוט באמת" יעץ לו זה "הבנות שלך
ידועות ביופיין. הן תמצאנה חתנים גם בלי
נדוניה."

אך לוקו טשימה לא היה מוכן לשמוע. "זו תהיה
בושה" אמר "אני מעדיף למות ולא להודות
שאני עשיר. מוכרחה להיות ברירה אחרת."

הנחש יעביר לבנותיו נדוניה גדולה.
"שיהיה לך ברור" לחש הנחש הרשע "אינך יכול יותר לחזור למשפחתך. מבחינתם אתה מת. אאא.. כמה שאני אוהב לעשות עסקאות כאלה." והוא השיל מעצמו את העור החיצוני וגילה עור ירוק ומבריק תחתיו. זה היה הסמל של הנאתו. לבה של מסומי כאב כששליח הנחש הביא לה את מעילו של לוקו טשימה, עץ תפוח ננסי, ומסר העצוב: "נחש ארסי לקח את חייו של לוקו טשימה. אביך נקבר ביער, כפי שביקש. הוא רצה רק שאתן, בנות, תשמרו על העץ הזה כנדוניה שלכן."
ניודה, בת רגזנית וגאה, כעסה מאוד. "זו צריכה להיות הנדוניה שלנו? העץ הזה, יבש ומת למחצה? את יכולה לזרוק אותו כבר" התלוננה. מסומי החליטה לטפל בעץ התפוח "זה רצונו של אבא" אמרה "עלינו לציית".
אבל ניודה לא רצתה את העץ. "שמרי אותו לעצמך. אין לי צורך בו."

מסומי קברה את מעילו של אביה בבית הקברות המקומי וגם דאגה להניח מצבת אבן לכבודו של אבא. אחר כך התמסרה לטיפול בעץ. השקתה אותו, דישנה והעמידה בשמש. היא אפילו דיברה ושרה לו. תוך שבוע על העץ הופיעו עלים. תוך שבועיים הוא פרח. תוך שלושה שבועות היו כבר עליו תפוחים. מסומי נהנתה מאוד. היא הלכה לספר זאת לאחותה.
"אין לי כל צורך בעץ שלך!" קראה ניודה וגירשה את מסומי. אך למחרת מסומי חזרה אליה, צוחקת ומקפצת. היא שאלה "אחותי היקרה, אמרת לי פעם שאוכל להתחתן לפניך אם תהיה לי נדוניה. האם נכון הדבר גם עכשיו?"
"אם יש לך נדוניה תתחתני ואל תטרידי אותי יותר" ענתה ניודה.
"אבל יש לי נדוניה!" אמרה מסומי והובילה את אחותה לחצר. שם עמדה עגלה, רתומה לשני יאקים חזקים, ומלאה כל טוב.
"איך?.. מאין?.. כיצד גנבת כל זה?" שאלה

ניודה.

"אחותי היקרה, לא גנבתי. הסוחר אמר שזה שווה יותר מאשר הוא יכול לתת לי."

"הסוחר? מה אמר?..? מה שווה כל כך הרבה?"
"אחד משנים-עשר התפוחים, אחותי" ענתה מסומי.

ניודה ביקשה לראות את עץ התפוח. אך ברגע שראתה אותו התחילה לצעוק "אלה לא תפוחים רגילים. הם מזהב! איך העזת לגנוב אותם ממני! תחזירי לי מיד!"

מסומי מסרה לאחותה את כל הנדוניה שלה ואת עץ התפוח הקטן.

"אם לא תספרי לאף אחד על תפוחי זהב אלה, אסכים שתתחתני. גם תשמרי את הנדוניה שלך" אמרה ניודה.

ניודה פחדה שמישהו עלול לגנוב את העץ היקר והסתירה אותו בארון. היא השאירה אותו שם כדי שהפרי יתפח ויגדל יותר, והתחילה לדמיין לעצמה מה תוכל לקנות עם הזהב שלה. אך היא

לא טפלה כלל בעץ. היא גם לא הגיעה לחתונתה של אחותה.

כעבור חודש ניודה החליטה שהתפוחים נעשו כבר גדולים מספיק וכדאי להביא אותם לסוחר. אך בינתיים לעץ היקר שלה קרה משהו. הוא התייבש, עלים נשרו, ענפים נשברו והתפוחים נעשו שחורים כמו פחם.

ניודה מיואשת לקחה תפוח אחד ליד והוא התפרק ורק שלושה חרצנים קטנים ומבריקים נשארו בידה.

"אא.. אז לא הכל אבוד. נשארו לי חרצנים של תפוחי עץ נושא פרי זהב!"

בלי שהיות ניקתה ניודה חלקת שדה משבולי חיטה בשלים וזרעה את חרצני התפוח. החרצנים התחילו לנבוט מיד, וכדי שאיש לא יראה את הצמחים ניודה בנתה קיר גבוה סביב ביתה ושדה שלה. היא לא האמינה לאף אחד ולא רצתה לדבר עם איש. הכל הביאו לה לביתה והיא נשארה בבית לשמור על עושרה העתידי.

ככל שצמחו העצים, ענפים, עלים ובסוף גם הפרי, כך עלו הפחד והחשדנות שלה. אפילו שירת ציפור הפחידה אותה והיא גירשה את הציפורים מסביבת ביתה. בסוף התחילה להיבהל מהצל שלה וקראה אליו "לך מכאן, אל תרדוף אחרי!" היא לא יכלה לישון או לאכול בשקט.

העצים הניבו פרי זהב אך לניודה הם לא הספיקו. היא רצתה יותר ויותר. ואז עלה רעיון לראשה. היא כיסתה את המטע שלה בבד, כדי למנוע מהשמש לחדור. היא לא השקתה יותר את העצים וחיכתה שהם יתייבשו והפרי יהפוך שחור ומקומט.

בסוף היא החליטה לקטוף את התפוחים כדי להוציא מהם יותר חרצנים. אך כשפתחה אותם מצאה בהם רק חרצנים רגילים, שחורים. "מישהו שם עלי קללה. זו בוודאי אחותי. היא היחידה שיודעת את הסוד והיא כנראה מקנאה. היא תשלם על זה."

ניודה לקחה את שק החרצנים והלכה לאחותה. "קבלי מתנה ממני, מסומי. אני מצטערת שלא באתי לחתונה והנה הפיצוי. זרקי את החרצנים על עצמך, ואז ייוולד לך בן בריא וחזק" אמרה ניודה.

מסומי קיבלה את החרצנים ברצון ובאמת כעבור תשעה חדשים ילדה בן בריא וחזק. היא שמחה מאוד, אבל הדבר הרגיז את ניודה.

"אילו ידעתי זאת, לא הייתי נותנת לה את החרצנים" אמרה והחליטה לדרוש אותם חזרה מאחותה.

"אולי שמרת את החרצנים שנתתי לך?" שאלה. "כן, וודאי!" מסומי הוציאה את השק מהארון. "אולי תזמיני אותי לכוס תה?" שאלה ניודה, וכשמסומי הלכה להכין את התקרובת, ניודה פתחה את שק החרצנים ושפכה אותם על עצמה. "חרצנים קסומים, חרצנים קסומים. תנו זהב לעיניי!" היא השביעה.

החרצנים נשפכו על ניודה, על שיערה, על כתפיה

שחור "קרא.. קרא.." " מאז לא ראו יותר את ניודה. אחרי זמן הוכרז על מותה. מסומי קברה את החרצנים קרוב לקברה של אביה. אך כל פעם שבאה לבית הקברות, העורב השחור, בעל עיני זהב, ישב על המצבה וניסה לקרוא לה שוב ושוב.

ועל רגליה. "אני מרגישה שקורה לי משהו קסום!" הכריזה ניודה. אך פתאום מצאה את עצמה עומדת מול רגליים של ארון אחותה. "מה קורה? זה לא ייתכן! הפכתי לציפור שחורה!" זעקה ניודה. היא הניפה כנפיים ועפה מול ראי. "איפה הפנים היפים שלי? איפה השערות המבריקות, איפה הגזרה היפה שלי. ולא! לא העיניים שלי!" כפי שהיא כל כך רצתה, עיניה היפות, החומות, התחלפו עכשיו לזוג כדורים זהובים.

"אם אינני יכולה לקבל מה שאני רוצה, לא אשאיר זאת לאיש!" קראה והיא ירדה לרצפה והתחילה לבלוע את החרצנים.

מסומי חזרה לחדר. "אחותי, בואי לשתות תה! איפה את, אחותי היקרה?" מסומי הביטה סביב. "מה זה? עורב שחור בעל עיניים צהובות? מאין באת? עופי מכאן!" שו.. שו..

"איך תעזי לגרש אותי? אני אחותך!" ניסתה לקרוא ניודה, אך לשווא. קולה היה כמו קול עורב